

Пратећи учестале наступе Председника републике Србије Александра Вучића, везане за коначно решавање косовско-метохијског проблема, могла би се сачинити својеврсна антологија његових све контроверзнијих и парадоксалнијих изјава.

И поред његовог „великог ангажмана“ мора се рећи да, што време више одмиче, то је његова позиција све отворенија за постизање тзв. разумног компромиса, који би очигледно укључивао и неку врсту прикривеног признавања косовске независности. Поред његовог неочекиваног изјашњавања да је „Бриселски споразум акт међународног права“, Вучић није ни споменуо да се наш Уставни суд определио да следи став званичне политике - да је реч о политичком, а не правном акту. Оно што није учинио наш Уставни суд, урадио је уставни суд самопроглашене државе Косово, тврдећи да је Бриселски споразум нарушио њихов уставни поредак.

У мноштву Вучићевих изјава посебно се издваја став о пренебрегавању и дисквалификацији преовлађујућег става у нашој јавности о неопходности замрзавања косовског проблема. Тако изнет став јасно говори о недемократској суштини његове владавине, у којој се не поштује воља народа без обзира што се Александар Вучић спорадично позива на нужност референдумског изјашњавања о судбини Косова и Метохије.

Међутим он јасно истиче: „Без обзира на критике из домаће јавности, без обзира на то што сам видео синоћ у истраживању домаће јавности да 80% грађана Србије сматра да треба да задржимо замрзнути конфликт, даћу све од себе - не хајући за своју политичку каријеру или место на коме се налазим - да се изборим против става тих 80 одсто људи, јер нећу и не желим да будем одговоран за нове ратове или сукобе. Не желим да се то Србији догоди. Нећу доносити одлуке против нашег народа, већ ћу гледати да убедим већину да су нам мир и стабилност важнији од било чега другог“.

Лако је уочити очигледне контрадикторности и недоследности у овако изнетом ставу Александра Вучића, јер с једне стране се каже да се „неће ићи против воље нашег народа“, а с друге стране се већинско мишљење народа проглашава за „реметилачки фактор који призива сукобе и нове ратове на Косову и Метохији“. Као свој основни циљ и политички задатак Вучић види у убеђивању нашег народа у неопходност одржавања мира и стабилности, а подразумева се да се он јавља као основни гарант стабилности и миротворства, без обзира на то што он и након вођења тзв. „унутрашњег дијалога о Косову и Метохији“ није нашао прави тренутак да изнесе своје становиште о тзв. разумном и коначном решавању косовског питања.

Притом се не каже коју цену треба да платимо за „одржавање стабилности“ и да ли се она односи на признавање тзв. косовске државности. Да ли ико ко познаје политичку праксу вође напредњака може да поверује да он не хаје за своју политичку каријеру и властодржачку позицију? Самом чињеницом да се он залаже за стабилнократски начин владавине и остваривање неолибералне демократије, његово изјашњавање да „не хаје за политичку каријеру“ је само још једно у низу и његових испразних обећања и огољеног политиканства. Овако интонирана изјава само у ствари додатно дестабилизује политичку и друштвену ситуацију и уноси још већу конфузију и неизвесност.

На питање када ће да изађе са сопственим предлогом о решавању косовско-метохијског

проблема он каже: „Када будем оценио да је то добро за нашу земљу и када будемо могли да добијемо одређени резултат“.

Овако изнет став, без обзира како то парадоксално звучало, најбоље је одређење суштине залагања за успостављање замрзнутог конфликта без обзира што се Вучић упорно противи оваквом политичком ставу. А управо се суштина залагања да се не жури са потписивањем правно-обавезујућег споразума (за који нико још не зна шта би требало да садржи осим јасних назнака да се захтева улазак Косова у Уједињене Нације) садржи у тежњи да се искористе најоптималнији политички и друштвени услови за постизање прихватљивог споразума, који би обезбедио пре свега елементарне услове за одржање нашег народа на Косову и Метохији али и штитио целовитост наше државне територије.

Након дуготрајног лицитирања да ли је решавање косовско–метохијског питања главни услов за улазак у ЕУ - више нема дилеме, јер је сасвим јасно да се управо ради о томе да су европске интеграције пре свега условљене напретком у овим преговорима. Међутим и ту се за Александра Вучића јавља отворени изазов јер, поред тога што је 80 одсто грађана за замрзнути конфликт, готово исти проценат не прихвата да се ради уласка у ЕУ призна тзв. независност Косова.

О томе најбоље сведочи недавно обелодањено истраживање студената ФПН-а у Београду „Генерације и политика“. У њему се може наћи и следећи резултат ове студије: „И најстарију и најмлађу генерацију испитаника ујединило је питање да ли би гласали за улазак наше земље у Европску Унију када би услов за то било отцепљење Косова и Метохије. Негативни одговор дало је њих 85 посто“.

Вероватно би реакција Александра Вучића на ово истраживање била иста као и на већинско опредељење грађана за замрзнути конфликт, без обзира на то што он непрестано тврди да „не тргује“ и „не подлеже уценама“, а да је споразум са Албанцима могућ само уз поштовање референдумски изражене воље народа. Невоља је у томе што је, у нашем политичком искуству, референдум обично средство огољене манипулације у рукама владајуће олигархије и служи само као покриће већ донетих одлука. А у исто време, Александар Вучић већ све чини да, служећи се свеобухватном медијском кампањом, преобликује већинску вољу народа, спроводећи све отвореније својеврсни политички инжињеринг и позивајући се све чешће на нужност напуштања митова и завета који су везани за наше Косово и Метохију.

Нама се веома лако може поновити начин одлучивања какав је примењен приликом доношења одлуке о уласку Црне Горе у НАТО, без обзира на то што је већинско расположење грађана у Црној Гори било против уласка у овај војни савез. Не само да је заобиђен референдумски начин одлучивања, већ је то проглашено за „храбру и историјску одлуку извршне власти Црне Горе“. И, овако донета одлука образлагана је „нужношћу да се одржи мир и стабилност у нашем региону“.

То је очигледно универзални одговор сваке власти која почива на стабилнократским и илибералним основама, а притом следи динамику режима који не поштује већинску вољу народа.

Стабилнократија и решавање косовско-метохијског питања

Пише: Маринко М. Вучинић
четвртак, 07 јун 2018 20:41

~~Copyright © 2018. All rights reserved. This document is confidential and intended solely for the use of the individual user. It is not to be distributed, copied, or used for any other purpose without the express written permission of the author.~~